Sommarpensionatet.

Af O. U.

Villan låg inbäddad bland väldiga granar — väl hundraåriga, hvilka stodo raka som om de stått under gifakt — raka och allvarliga. Tallar hade ändå varit trefligare, tyckte någon, men de flesta tänkte nog inte på den saken — ty de flesta tänkte inte alls. Dels var det rätt varmt därute åt Mälarhållet till, dels var det varelser af båda könen, som ville ha muntert och gladt och glad blir man ju inte genom att tänka. "Hvad det är härligt här", var det vanliga stereotypa ljudet, när någon kände behof af att ge uttryck för hvad han eller hon kände eller samtalsämne saknades! Det var således ett rätt vanligt pensionat med vanliga människor i liflig omväxling. Den ene kom när den andre för och det var rörande att se, huru den lilla värdinnan hade all möda i världen att, utom annat bestyr, sätta sig in i sina nya inackorderingars vanor och egenheter och lisa deras önskningar för att förebygga konflikter och missförstånd. Och hon ville nu alla så väl. Men det var svårast i början att se, hvad hvar och en gick för, ty de flesta människor likna ju en sluten bok med tjocka närmar och mässingsbeslag. Var det något som allt för envist tog emot, som hennes kvinnohjärna icke kunde klara, kom hon alltid med sina bekymmer till notarien, som han mest kallades. Annars hette han Eljö och hade genast vunnit värdinnan: oinskränkta förtroende såsom hennes första inackordering den sommaren. Han hade kommit ut en dag i midten af maj och sedan han med mönstrande och mångtydig min öfverfarit bohaget i den rätt skröpliga sommarvillan, utan eldstäder, hade han sagt: "I morgon kommer jag!" Och mycket riktigt, hade han också följande dagen gjort sin entré, trots hällrägn och en temperatur, som verkade allt annat än sommar. Detta innan någon annan af de bortskämda stockholmarna ens tänkt på att lämna den bekväma hufvudstaden.

Sedan dess var det många, som ringt på, många som kommit och sett och prisat och gifvit orubbliga löften att flytta ut dagen därpå, men som aldrig hörts af. Andra hade kommit ut på en eller ett par dagar, men vändt tillbaka, då de inte kunnat reagera mot kylan i löfsprickningen och mot den grå stämning ända in i själen, som ett hällrägn på landet inger. Den i staden uppdragne så kallade kulturmänniskan är af ett materiel med alldeles för liten motståndskraft. Men notarien var något reelt och säkert att räkna med, tyckte värdinnan, och hans ord voro något, som man kunde taga på, sa' hon. Därför var han också medelpunkten för hennes omsorger — ensam, en lång tid.

Se'n kom en medelålders fröken, som gick och suckade och som ingen riktigt förstod sig på, ej häller ville tränga in på lifvet. Förmodligen låg hon på landet för att läka hjärtesår. Så kom ännu en fröken och så kom några herrar, som nästan endast voro hemma om nätterna. Det dröjde länge innan det blef någon enhetlig stämnin bland dessa heterogena element och enformighetens ande började ibland lägra sig som små moln öfver innevånarnas sinnen och värdinnar verkade nervös.

— Kommer det några nya inackorderingar i dag, var den vanliga frågan, när samtalet inte, såsom oftast, rörde sig om morgondagens värderlek? — Ack om det ville bli solsken, riktigt!

Efter många och bittra suckar öfver väder och vind kommo så dagarna mot midsommartid, och med dem lätta strömoln på ljusblå himmel och så kom hon, som liksom väckte det lilla pensionatet bland de raka och allvarliga granarna till nytt lif.

Det var som om hon haft allt i släptåg. Det var rytm och musik i hennes rörelser, något liksom fläkten af en smäktande vals, och hela huset kom i rytm. Notarien glömde sin hvilstol, i hvilken han annars varit liksom fastvuxen o. sina böcker, och värdinnan vardt som föryngrad igen åtminstone tio år. Den som gått och suckat gaf sina visor ett annat ljud, och man började samlas mera mangrannt till kvällarna. Ej häller var det lönt att försöka smita undan med en bok eller gå upp och lägga sig för tidigt, innan allmänt uppbrott gjorts. Under oerhördt jubel drogs den fram och dans på verandan blef dagens afslutning. Sena vanor — stadsvanor vunno insteg. Synd var det liksom lite om dem, som skulle ligga härute på landet och sköta sig. Mest synd likväl om det gamla klaveret. Det skälfde som en hund och visste inte hvilket ben det skulle stå på under hennes händer. Ty det fick förmedla hennes yrande sprudlande lefnadslust, för att den i något smält form skulle bli njutbar för alla de andra. Lefnadslust förstå inte alla sig på, men på sång och musik de flesta. Sångerska var hon också — professionel, visste ingen, men att hon leddes mera af drömmen om lycka och triumfer än af redan skurna lagrar kunde man förstå, ty självfmedveten verkade hon inte utan enkel och ursprunglig. Hennes namn tydde på främmande ursprung och skulle uttalas med nasalklang, som föreföll de flesta obekvämt i sommarvärmen. Fröken Signhild kallades hon därför med det mera svenskt och förtroligt klingande förnamnet.

Naturligtvis började en kapplöpning mellan herrarna om henne, men hon delade sin gunst åt lite hvar på ett förståndigt och fint sätt, så att det icke väckte afund eller konflikter. — Allt var sol och glam och gamman.

En morgon var fröken Signhild rest. Hon hade farit med första båten och ingen visste något därom. Värdinnan såg hemlighetsfull ut, men antagligen visste hon ingenting heller, ty då hade hon inte kunnat bevara hemligheten, när det gällde att pigga upp sina gäster med något så intressant, som detta möjligen kunde vara. Det hade också varit nedrigt af henne att förtiga, hvad hon visste, menade flickorna. Emellertid gafs på så sätt fritt spelrum åt hvars och ens fantasi och flickorna tittade misstroget på herrarna och dessa på hvarandra, som dock bedyrade sin oskuld och oventenhet.

Det var i miniatyr som om ridån gått ned efter ett skådespel. Det dröjde en tid innan lugnet i sinnena återvändt och dyningarna lagt sig och allt föll in i sin trygga gång igen och det gamla klaveret fick ro. Det slogs igen och beredde sig att snart inslumra i den långa vintersömnen.

Allting under solen har sina tre utvecklingsgrader: tillväxt, höjdpunkt och aftagande. Så ock i fröken Bergs sommarpensionat historia. Det var middagshöjden som nu var passerad. En dekadens följde i ungefär samma tonart som ouverturen. Ord och melodi lät: "Usch hvad mygger äro förfärliga — — —Det var gräsligt! De äta upp oss alldeles — — — Låt oss flytta in till sta'n i morgon!"

Bonden, som skulle fara till stan.

Folksägen upptecknad af Onkel Sten.

Det var en gång en bonde, som skulle köra in till staden. När han kommit en bit till vägs, träffade han en björn.

— Får jag åka med dig? frågade björnen.

— Åh ja, nog kan du väl det få, svarade bonden; han tordes ej säga annat.

Och så hoppade björnen upp i åkdonet, och bonden fortsatte. Denne hade ej hunnit långt förr-än en hare skuttade fram ur skogen.

— Får jag åka med dig sporde haren.

— Ja, det kan du väl få, svaraden bonden. När jag fraktar björnen, kan jag väl frakta dig med, ditt lilla harstackare, sade han. Och så hoppade haren upp i åkdonet och bonden fortsatte.

Något längre fram satt en katt vid vägkanten.

— Får jag åka med dig? frågade katten.

— Ja vars, svarade bonden. Efter som jag kan frakta en björn och en hare kan jag väl frakta dig med, ditt lilla kattkräk, sade han. Och så hoppade katten upp och bonden fortsatte. Om en stund träffade de på en gås.

— Får jag åka med dig? frågade gåsen.

— Sitt upp, sitt upp! svarade bonden. Då jag kan frakta björnen och haren och katten, kan jag väl också frakta dig, din gåsastackare, sade han.

Så kränglade sig gåsen upp i åkdonet, och bonden fortsatte.

Inte långt därefter kommo de till ett svin, som gick och bökade i landsvägsdiket.

— Får jag åka med dig in till sta'n? frågade svinet. Jag har svårt att gå en så lång väg.

Nu tyckte emellertid bonden att han hade tillräckligt många fripassagerare, och för öfrigt var svinet så stort, att han finge allt för tungt lass om han toge det med. Så han svarade nei.

— Nå, nå, då får jag väl gå då, grymtade svinet. Tack ska du ha, godt ska du få, ondt ska dej aldrig tryta!

Då blef bonden fundersam och tänkte som så att det kanske vore bäst äfven låta svinet få åka, och så sade han till det att hoppa upp i åkdonet. Det gick inte så fort för svinet att komma dit, men upp kom det i alla fall; och så bar det i väg igen med skjutsen.

Om en stund åkte de förbi en tupp, som också bad att få åka med hvilket han också fick.

När det led mot kvällen, hörde sig bonden om i stugorna vid vägen efter nattlogi, men det var inte lätt för honom att få sådant, ty folk ville ej härbärgera en som kom med ett sådant sällskap. Slutligen kommo de till en gård, som stod öde och tom. Här kan väl ingen neka oss att ligga i natt, tyckte bonden, och det är väl bättre att ha något tak öfver hufvudet än intet. Och han tog alla djuren med sig in i huset. Björnen satte han vid dörren, haren i spiseln, katten på spishällen, gåsen på bordet, tuppen på ungskaten, svinet fick lägga sig i sängen, men själf kröp han ihop under denna.

När det led fram på natten, kom den som ägde gården gående förbi. Och det föll honom in, att se efter hur det kunde se ut på natten i den öde stugan.

Där inne var det kolmörkt och tyst, ty alla sofvo. Bonden, som ägde ödehuset, trefvade sig fram till spisen för att ta fatt i eldonen, som han hade liggande där. Då han kände med handen efter dem, stötte han till haren, som vaknade och tog ett skutt förbi bondens näsa. Denne hajade till förstås och stötte till katten, så att den vaknade och flög honom i ansiktet. Då ryggade han tillbaka och stötte till bordet, så att gåsen vaknade och högg till honom i ena örat med sin stora näbb. Nu vaknade också svinet, som låg i sängen och började grymta uff, uff! och tuppen på ugnskanten började gala allt hvad han kunde. Kukeliku! Det blef ett fasligt lif i stugan och bonden, som ägde den, blef så rädd att han genast sprang mot dörren för att komma bort så fort som möjligt. Där stötte han till björnen, som gaf bonden ett slag med sin ena breda ram, så att han rullade som ett nystan ut på backen. Ja, det var ett förfärligt äfventyr bonden kom ut för!

När han väl kommit på benen igen, var han ej sen att lägga af hem det fortaste han kunde. Där berättade han att det var fullt med spöken i den öde stugan. Han hade haft heta nappatag med dem, men som han inte var rädd det minsta, utan stått på sig, hade han till sist fått bukt på dem och gjort sig fri. Ja han hade varit en riktik hjälte! Men han komme dock aldrig mer med sin fot inom stugans väggar, ty det kunde ju hända att han en annan gång ej var i stånd att reda sig så lätt.

Men bonden, som skulle köra till sta'n, han låg gladeliga kvar till morgonen. Och se'n tog han reda på hvilken som ägde stugan och köpte den för billigt pris; ty efter som bonden, som ägde den, ej tordes gå dit mer för spökenas skull, så tyckte han det kunde vara rätt så godt att bli af med den, om det nu också blef för en ringa penning.

Farligt yrke. Äktenskapmäklaren: — Jaså, ni tror inte att jag redan stiftat många partier. Jag vill bara tala om, att jag är allvarsamt rädd för att ensom visa mig på gatan sedan det blifvit mörkt.

Den förtrollade dalkarlsklockan.

Det rådde uppståndelse i den lilla Mälarestaden, som annars kan brösta sig med ett mycket redligt namn. Det gick icke en enda dag utan att sqvallerkrönikan och lokalpressen — för öfrigt landets minsta pressorgan — hade något nytt att berätta om rent af otroliga saker, men som alla hade det gemensamt att de voro väl ingräddade i mystik, hvilket i sin ordning naturligtvis höjde deras sensationsvärde.

Vi välja i högen.

Hvem var det, som kittat igen gasoljelamporna i stadens visserligen få men derför så mycket mer välbehöfliga lyktor?

Hvem var det väl, som drifvit in ett väl afrundadt vedträd i den gamla pumpen vid Rådstugränden?

Hvem var det som med viss konstnärlighet och blick för porträttlikhet ritat djefvulens bild på den frikyrklige skräddarens bönemötessammankomstanslag?

Hvem var det som besåpat trappan upp till samme religiöse skräddares frälsningslokus så att de arma fåren der råkade komma alldeles ur både den andliga och den lekamliga jemnvigten?

Allt nog, lyktorna ville inte brinna, pumpen inte rinna och andakten inte ge skräddaren hans sedvanliga kollekt.

Men hos apotekaren — som var skräddarens allra förnämsta får — stod det nya biträdet och lyssnade med deltagande intresse till systrarnas och brödernas utläggningar öfver alla dessa den ondes verk. Och han höll med dem om att fan var lös och att stadens ende poliskonstapel och brandvakt blifvit slagen med blindhet. Man lyssnade så deltagande till dennybakade provisorn Valdemar Brus, som inte alls visat sig svår att omvända till skräddarens enfaldeliga tro. Och man var nöjd med den unge mannen, som kunde sjunga så vackert i församlingssången och spela orgel med en känsla, som satte hans räddning öfver allt tvifvel. Ja, han blef så mycket mindre misstänkt — fast han var relativt ny på orten — som han sjelf var ett offer för den allra senaste skandalen, detta nedriga nidingsdåd, som en afton bokstafligen fastlimmade hela den på skräddaren troende skaran just på dennes bänkar så att man icke kunde resa sig när skräddaren gaf tecknet.

Och detta lim hade visat sig vara sammanstatt med satanisk effektivitet. Och vreden blef stor utom hos skräddaren, som efter det mötet blef alldeles öfverhopad med reparationsarbete i likhet med stadens troende och enda sömmerska. Snickaren, som fick i uppdrag att hyfla och måla om bänkarna, blef naturligtvis också belåten.

Valdemar Brus var emellertid den förste att instämma i det allmänna veropet. Och han lofvade att göra hvad på honom kom an för att uppdaga den skyldige. Kanske vore de också fler än en. Men icke förty blef eländet snarare värre än förut.

En morgon fann man sålunda stadens vandrande ordningsmagt alldeles plakat på sjelfva rådhustrappan. Kring lifet hade han en kedja, hvars andra ände blifvit fastlåst just vid handtaget till sjelfva porten. På det blekfeta ansigtet såg man till häpnad och undran ett konstnärligt fastsatt lösskägg af spräckligt kattskinn. Men man kände annars igen honom på kläderna och på den till befattningen hörande lyktan.

Skandalen blef icke mindre derför att den pliktförgätne icke kunde uppge annat skäl till sitt svåra tjenstefel än att han låtit bjuda sig på en värmande nattnubbe af en åtminstone skenbart mycket hygglig främling. Men denne främling fick man aldrig tag i, ej heller i den, som följande söndag under gudstjensten låste in serveringsflickan på stadskällaren till sammans med handlanden Petterqvist på dennes kontor innanför butiken. Och Petterqvist var skräddarens varmaste trosbroder!

Man skulle emellertid häpnat ännu mer om man kunnat komma under fund med, hur den snälle provisorn innerst njöt af alla dessa samhällsupprörande händelser. När apotekaren qved som värst öfver tidens ondska, gapskrattade den troende provisorn invärtes. Hans syndiga inre menniska riktigt vred sig af skratt, när man en dag berättade, att man funnit några högst omoraliska spelkort i ett par af skräddaren just försålda traktater.

Valdema Brus syntes emellertid lika troget som alltid på konventiklarna. Men han lagade ständigt att han fick plats närmast framlidne kyrkvärden Larssons rika enka, i hvars med gammaldags komfort inredda hem små uppbyggelsestunder med tesupe ej hörde till ovanligheterna. Men det var icke för enkans skull han helst satte sig på den platsen, utan för att komma så nära hennes vackra dotter som det var möjligt. Han var alldeles för slug att så der öppet söga ett ännu större närmande.

Enkan Larsson hade fäst sig vid den unge mannen. Hon bjöd snart hem honom till teorgierna. Men icke ens der lyckades det honom att komma Elvira — dottern — närmare. Och ändå hade han redan sett att de så innerligt väl förstodo hvarandra.

Så mycket mer förvånades han derför när hon icke alls svarade på den glödande biljett, han en qväll så finurligt stuckit åt henne bakom moderns rygg, just när skräddaren som bäst utmålade afgrunden med sällspord lokalkännedom. Och ännu mer förvånades han när efter den qvällen ingen vidare inbjudan till enkans mer privata andaktsstunder hördes af. Han hade tydligen alldeles missräknat sig på flickan. Och detta grämde honom till den grad att det åter blef alldeles förvånansvärdt lungt i det lilla samhället. Han var nästan betänkt på att söka sig en annan kondition. Och konventiklarna lemnade han åt sitt värde, när hvarken enkan eller dennas dotter mer syntes till på dessa. Det var tydligen för att slippa träffa honom som de båda damerna nu nöjde sig med den mer privata husandakten.

Samma dag han står beredd att säga upp, kommer emellertid den älskade alldeles oväntadt in på apoteket. Ömsesidigt rodnande. Stammande reqvirerar hon några öre cerat.

Hvarför rodnar hon? Hvarför stammar hon?

Valdemar Brus bemannar sig med kärlekens dristighet. Och snart är man på det klara med att brefvet aldrig nått adressaten. Det är modern, som bakom ryggen listigt nappat åt sig hemligheten med Valdemars glödande kärlek.

Nu finna de unga hvarandra öfver ceratburken. Men på samma gång blir det Valdemar klart att hans utsigter äro högst osannolika vis a vis moderns samtycke. Hon har redan uppfattat honom såsom ett mycket farligt, svart får, ja, som en otäck, falsk erkekrabat.

Valdemar svär att han aldrig i lifvet vill försaka sötman af denna sin förtsa och enda kärlek, om också tio mödrar stodo honom emot. Och plötsligt gripen af en vild ingifvelse utbrister han

— I morgon går jag upp och anhåller om din hand!

— Detta vore vanvett, Valdemar!

— Elvira! svarar provisorn patetiskt. Visar hon bort mig, skall jag låta din faders ande tala.

Förklaringen på denna hemska gåta blef icke gifven. En annan kund kom in på apoteket och Elvira måste gå med hjertat fyllt af både kärlek och ängslan och med handen full af cerat, nog för större delen af hennes återstående lif.

Naturligtvis fick Valdemar Brus ett bleklagdt nej af Elviras sannt troende moder. Men när denna en dag var ute på kafferep stack Valdemar sig in i den för honom välkända lägenheten. Och från den stunden blef enkan Larssons sängkammare till en nattlig tummelplats för all sköns osaliga andar.

Om natten flög hon upp som ur en hisklig dröm. Ett surrande, besynnerligt läte hördes derborta från vrån der den gamla dalkarlsklockan hade sin plats. Men surret blef till ord, orden till meningar. Och nu hörde hon då alldeles tydligt:

"Krossa inte Elviras h-j-e-r-t-a! — Krossa inte Elviras hjerta!..

Tre gånger hörde hon denna underliga varning. Se'n blef det tyst som i grafven.

Gumman Larsson mådde illa på morgonen. Van att med skräddaren syssla med öfverjordiska ting, förstod hon genast att här förelåg en vink från det fördolda. Men hon teg med denna sin hemlighet, väl vetande att man bör akta sig att tala om dylika saker. Men för säkerhets skull tog hon in den gamla trotjenarinnan till sig nästa natt för att slippa ligga ensam.

Detta fick hon emellertid ångra. Knappt hade midnattstimman slagit i det gamla dalkarlsverket, innan anderösten lät höra sig på nytt. Och nu hörde både enkan och pigan den hemska rösten, som denna gång förkunnade

"Åt Valdemar Brus skall vår dotter du gifva
Och glöm inte det om du saltg vill blifva."

Pigan gnodde ut under vilda skrän. Redan samma natt visste större delen af staden att kyrkovärden Larsson gick igen. Anden hade tydligen slagit sig ned i den gamla dålklockan.

Men enkan, som fruktade att ännu en gång få höra sin makes röst, lät samma dag sända bud på provisorn för att med dennes bistånd rädda sin salighet. Och provisorn gjorde mer än så, när han väl fått den moderliga välsignelsen öfver sig och den ljufva Elvira. Han tog behändigt bort fonografen ur den gamla dalkarlsklockan och med denna den spökande anden, ja, oron öfver hela staden. Men efter den dagen fick också den troende skräddaren inte enkan, ej heller provisorn till salighetskunder.. Klockan hade talat.

BILDADE KVINNOR

använda alltid Paxtine Toilet Antiseptic till rengöring af tänder och mun, då dess like icke finnes som medel mot bakterier, till att härda gommen, rensa och parfymera ens andedräkt och hålla tänderna rena och hvita.

Mrs. L. M. Reynolds i Bedford, Mass., skrifver: "Jag måste tillstå att Paxtine är en nödvändighetsartikel för en kvinnas toilet. Min man och jag bruka det både för gurgling och för tänderna, och det är äfvenledes utmärkt för öfriga ändamål, det rekommenderas för. Vi ha aldrig förut haft något medel så godt som detta.

Paxtima är ett preparat från en berömd Boston läkare, som i sin privata praktik användt det en följd af år med utmärkt resultat. Det har icke sin jämlike i en kvinnas toilet, hvarest ett renande eller läkande antiseptic är nödvändigt. När en kvinna en gång har användt det, skall hon alltid tala om det till andra. Har ni försökt Paxtima? 50 cts hos apotekare. Skrif efter prof till The R. Paxon Co., Boston, Mass.

Nyt fra Danmark.

Panserskibe sælges. I Hovedstadens Blade udbydes nu det en Gang saa stolte Panserskib „Helgoland" til Salg ved offenlig Auktion.

Steins Laboratorium i Kjøbenhavn, der navnlig er blevet berømt for sine Analyser af Kunstgødninger, Foderstoffer, Mælk og Smør, fejrede den 16. Juni 50 Aars og Jubilæum. Laboratiet blev oprindelig stiftet af en Søn af Fysikeren H. C. Ørsted. I 1860 blev Cand polyt. V. Stein knyttet til det, og fra 1865 til 1887 var han Eneejer af det, samt dets Leder til han døde 1905. Nu ejes det af Cand. polyt. Fr. Christensen. Laboratoriet udføres Statens Undersøgelser af Levnedsmidler og alle Analyser for Kjøbenhavns Sundhedsvæsen.

Nye Postbuduniformer. Postvæsenet agter til Sommer at anstille Forsøg med en ny Sommeruniform for Postbude. I mange Aar har jo Publikums røde Venner klaget over, at deres Uniform om Sommeren var altfor varm og upraktisk. Chefen for Postvæsenets Munderingsdepot, Hr. Engelbrecht, har derfor foreslaaet, at man til Sommer forsøger med en rød, let og luftig Kamgarnsjakke, der let kan vaskes, med tilsvarende Hue. Forsøgene skal udføres ved Kjøbenhavns og en af de større Provinsbyers — rimeligvis Aarhus — Postkontorer, og saafremt man bliver tilfreds med Resultaterne, vil der paa næste Aars Finanslov blive andraget om Midler til at indføre Uniformen over hele Landet.

Værdien af Kjøbenhavns Raadhus opgives nu til ca. 6 Mill. Kr., naar Grunden regnes med. Og, lægges ogsaa Raadhushaven og „Muslingeskallen" til, naaes der op til 6,804,640 Kr.

Kongen af Siams Ankomst til Kjøbenhavn skulde finde Sted 30. Juni. Kong Chulalongkorn, som kommer til Kjøbenhavn over Land, skal bo paa Amalienborg og forbliver et Par Dage som Gjæst ved Hoffet. Den siamesiske Monark og hans Følge rejser fra Kjøbenhavn med en engelsk Damper, der er lejet til ham. Rejsen gaar først til Kristiania og derpaa, sejles Turen langs Norges Vestkyst.

Enkjøbenhavnsk Mesterskytte. En Restaurator Jørgensen, Kjøbenhavn, var i Søndags Gjæst i Lystskoven ved Næstved Ved en Skydning, som fandt Sted med Luftbøsse paa Festpladsen, viste Hr. Jørgensen sig som en ren Palnatoke. Han skød nemlig tre Skud efter en Cigar, som en Dreng, der betjente Skydeteltet, holdt i Munden. Første Skud rev Asken af Cigaren, andet ramte Ilden, saa det gnistrede, og tredje Skud slog Cigaren ud af Munden paa Drengen.

Foreningen af Danmarks Brugsforeninger holdt Generalforsamling i Aarhus forleden. Fællesforeningen omfatter nu 1,120 Foreninger. Under Beretningen omtalte Formanden Omsætningens enorme Stigning i det forløbne Aar og meddelte, at Fællesforeningen har anlagt følgende nye Foretagender: Sukker-, Cikorie- og Cementfabrik. Efter Beretningen udspandt der sig en livlig Debat. Regnskabet balancerer med ca. 34½ Mill. Overskuddet er 2,056,000 Kr., Udbyttet 5 Procent.

Kapellan og Ridder. En yngre theologisk Kandidat, Joh. Engel, ca. 30 Aar gammel, og som i disse Dage er blevet udnævnt til residerende Kapellan for Hillerød og Herløv Menigheder paa Sjælland, er Dannebrog. Han har dog intet ondt bedrevet for at opnaa denne Udnævnelse, men er kommet ret uforskyldt til den; han var Huslærer for en af Prins Valdemar Sønner, da denne blev 18 Aar gammel og i den Anledning udnævnt til Ridder af Elefanten, og da det regnede paa Prinsen, dryppede det paa Læreren, saaledes at han blev benaadet med Ridderorset.

Øjenlæge Prof. Edmund Hansen-Grut i Kjøbenhavn er afgaaet ved Døden, 76 Aar gammel. Han havde vundet sig et Navn, der ogsaa var kjendt og anset udenfor dansk Omraade. Det første Grundlag for denne Virksomhed skabtes under en Studierejse, som Grut foretog kort efter den første slesvigske Krig, i hvilken han knap 20 Aar gammel havde deltaget som Underlæge. Han besøgte paa denne Rejse blandt andet en af Datidens mest framragende Øjenlæger v. Gräfe og studerede i nogen Tid under hans Vejledning. I 1882 blev han ansat som midlertidig Docent ved Universitetet, og da der 6 Aar senere oprettedes et Professorat i Øjensygdomme, var Dr. Grut selvforskreven til at overtage det. Han beklædte Professoratet i 7 Aar, hvorefter det gik over til hans mangeaarige Medarbejder, Prof. Bjerrum. Prof. Grut var stærkt almeninteresseret. Han var en varmhjærtet Fædrelandsven, og i det politiske Liv tog han Del som ivrig Forkæmper for Højres Ideer.

Et stort Afholdshotel. Den 13. Juni nedlagdes Grundstenen til et stort nyt Afholdshotel, „Harmonien", der skal strække sig fra Nørrevold No. 23 helt ud til Linnésgade. Det er Redaktøren for Afholdsbladet „Agitatoren", Figgé, som for 13 Aar siden undfangede Tanken til Bygningskomplekset, og som har arbejdet ihærdigt for dets Gjennemførelse. Det er en meget stor og kostbar Nybygning. Den knytter sig til Odd-Fellowernes Hus ud til Nørrevold og føres lige igjennem til Linnésgade. Selve Hotellets Opførelse andrager 100,000 Kroner; 50,000 Kr. anvendes til dets Montering. Værelserne vil variere i Pris fra 1½ Kr. og opefter, og alle et moderne Hotels Bekvemmeligheder vil forefindes. Foreløbig kommer Hotellet til at bestaa af 32 Værelser. Udgiften til Erhvervelse af Bygningerne og til Nybygninger, Inventar m. m. vil andrage ca. 600,000 Kr. For 20 Aar siden rejstes det første Afholdsforsamlingshus i Kjøbenhavn; i de sidste Aar er der kommet 11 nye Bygninger til.